

عنوان مقاله:

تاملی بر جایگاه انسان دوستی در فلسفه تربیتی اسلام

محل انتشار:

دوفصلنامه تربیت اسلامی، دوره 7، شماره 15 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

محمدحسین حیدری - عضو هییت علمی دانشگاه اصفهان

ستاره موسوی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی آموزشی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

در مقاله حاضر تلاش شده است که با بهره گیری از روش تحلیلی و با استناد به آیات و روایات مربوطه، درباره موضوعاتی چون خاستگاه محبت در انسان، حدود و ثغور انسان دوستی در اسلام و انگیزه های حقیقی و غیرحقیقی انسان دوستی، به برخی نکات اصلی اشاره گردد تا بر اساس آن بتوان الگوی انسان دوستی اسلامی را به مثابه هدفی تربیتی مطرح نمود. در این نوشتار این نتیجه به دست آمد که در مقابل برخی دیدگاه های مادی گرا و سکولار که روابط انسانی را بر مبنای رقابتی ستیزه جویانه و نوع دوستی منفعت طلبانه مطرح می کنند، در الگوی انسان دوستی اسلامی، مبنای روابط انسانی، نوعی محبت با صبغه الهی است که بدون توقع عوض و پاداش به عموم بندگان خدا ارزانی می شود و نهایتاً تعالی نوع بشر را به دنبال خواهد داشت. در بخش پایانی نیز بیان شده است که نظام تربیت اسلامی با انعکاس انسان دوستی در اهداف، برنامه ها و روش های تربیتی خود، می تواند زمینه ایجاد روابط سالم، انسانی و مسالمت آمیز را بین افراد جامعه مهیا سازد.

کلمات کلیدی:

محبت، انسان دوستی، تربیت اسلامی، هدف تربیتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833669>

